

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- מובאה של פסיקה קודמת- מעשה-story</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
<p>central point for summary and review- insertion of an earlier segment-</p>	<p>key-מקרא-:</p>

Talmud Navigator

בבא בתרא-יש נוהלין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ושהיה בכור נוטל שני חלקים.												קט.
ואמאי? ראוי הוא, ואין הבכור נוטל בראוי כבמוחזק												קט.
ביתדות אהלים.	רב יהודה אמר שמואל:											קט.
בנות צלפחד נטלו ד' חלקים, שנאמר (יהושע י"ז) ויפלו חבלי מנשה עשרה	מתיב רבה, רבי יהודה:											קט.
ארץ ישראל מוחזקת היא.	אלא אמר רבה:											קט.
יודע היה משה רבינו שבנות צלפחד יורשות הן, אבל לא היה יודע אם נוטלות חלק בכורה אם לאו, וראויה היתה פרשת נחלות ליכתב על ידי משה, אלא שזכו בנות צלפחד ונכתבה על ידן ויודע היה משה רבינו שהמקושש במיתה, שנאמר: (שמות ל"א) מחלליה מות יומת, אבל לא היה יודע באי זו מיתה הוא ימות, וראויה היתה פרשת מקושש שתכתב ע"י משה, אלא שנתחייב מקושש ונכתבה על ידו ללמדך, שמגלגלים זכות על ידי זכאי וחובה על ידי חייב	מיתיבי, אמר רבי חידקא: שמעון השקמוני היה לי חבר מתלמידי רבי עקיבא, וכך היה רבי שמעון השקמוני אומר:											קט.
ואי סלקא דעתך ארץ ישראל מוחזקת, מאי קא מסתפקא ליה?												קט:
היא גופה קא מסתפקא ליה, דכתיב: (שמות ו') ונתתי אותה לכם מורשה אני ה', ירושה היא לכם מאבותיכם, או דלמא שמורישין ואינן יורשין? ופשטו ליה תרוייהו: ירושה לכם מאבותיכם, ומורישין ואינן יורשין. והיינו דכתיב: (שמות ט"ו) תביאמו ותטעמו בהר נחלתך, תביאנו לא נאמר אלא תביאמו, מלמד שמתנבאין ואינן יודעין מה מתנבאין.												קט:
(במדבר כ"ז) ותעמדה לפני משה ולפני אלעזר הכהן ולפני הנשיאים וכל העדה - אפשר עמדו לפני משה כו' ולא אמרו להן דבר, ועמדו לפני הנשיאים וכל העדה? אלא סרס המקרא ודרשהו, דברי רבי יאשיה	[רבי יאשיה]											קט:
בבית המדרש היו יושבין, והלכו ועמדו להן לפני כולן.	אבא חנן אמר משום רבי אליעזר:											קט:
במאי קמיפליג?												קט:
חולקין כבוד לתלמיד במקום הרב	מר סבר: [אבא חנן - רבי אליעזר]											קט:
ומר סבר: אין חולקין.	מר סבר: [רבי יאשיה]											קט:
והלכתא: חולקין. והלכתא: אין חולקין.												קט:
קשיא הלכתא אהלכתא												קט:
הלכתא אהלכתא לא קשיא: הא דפליג ליה רביה יקרא, הא דלא פליג ליה רביה יקרא.												קט:
בנות צלפחד חכמניות הן, דרשניות הן, צדקניות הן.	תנא:											קט:
חכמניות הן - שלפי שעה דברו												קט:
מלמד שהיה משה רבינו יושב ודורש בפרשת יבמין, שנאמר: (דברים כ"ה) כי ישבו אחים יחדו, אמרו לו: אם כבן אנו חשובין - תנה לנו נחלה כבן, אם לאו - תתיבם אמנן מיד: ויקרב משה את משפטן לפני ה'.	דא"ר שמואל בר רב יצחק:											קט:
דרשניות הן - שהיו אומרות: אילו היה לו בן לא דברנו.												קט:
בת	והתניא:											קט:
סמי מכאן בת.	רבי ירמיה:											קט:
אפילו היה בת לבן לא דברנו.	אביי:											קט:
צדקניות הן - שלא נישאו אלא להגון להן.												קט:
אפילו קטנה שבהן לא נשאת פחותה מארבעים שנה.	תני רבי אליעזר בן יעקב:											קט:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ◌ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
איני										◌		קט:	
ניסת פחותה מבת עשרים - יולדת עד עשרים, בת עשרים - יולדת עד ארבעים, בת ארבעים - שוב אינה יולדת	והא אמר רב חסדא:									◌		קט:	
אלא, מתוך צדקניות הן נעשה להן נס כיוכבד, דכתיב: (שמות ב'), וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי, אפשר בת מאה ושלשים שנה וקרא לה בת?										!		קט:	
זו יוכבד שהורתה בדרך ונולדה בין החומות, דכתיב: (במדבר כ"ו) אשר ילדה אותה ללוי במצרים, לידתה במצרים והורתה שלא במצרים	דאמר ר' חמא בר חנינא:									◌		קב.	
ואמאי קרו לה בת?										◌		קב.	
מלמד שנולדו בה סימני נערות, נתענדן הבשר, נתפשטו הקמטין, וחזר היופי למקומו.	רב יהודה בר זבידא:									!		קב.	
ויקח										◌		קב.	
ויהזור מיבעי ליה?										◌		קב.	
מלמד שעשה לה מעשה לקוחין, הושיבה באפריון, ואהרן ומרים משוררים לפניו, ומלאכי שרת אומרים: (תהלים קי"ג) אם הבנים שמחה.	רב יהודה בר זבידא:									!		קב.	
להלן מנאן הכתוב דרך גדולתן וכאן דרך חכמתן, מסייעא ליה לרבי אמי												◌	קב.
בישיבה הלך אחר חכמה, במסיבה הלך אחר זקנה.	דא"ר אמי:											◌	קב.
והוא דמפליג בחכמה, והוא דמפליג בזקנה.	רב אשי:											◌	קב.
בנות צלפחד שקולות היו, שנאמר: ותהיינה, והיה אחת לכולן.	תנא דבי רבי ישמעאל:											◌	קב.
בנות צלפחד הותרו להנשא לכל השבטים, שנאמר: (במדבר ל"ו), לטוב בעיניהם תהיינה לנשים, אלא מה אני מקיים (במדבר ל"ו) אך למשפחת מטה אביהם תהיינה לנשים? עצה טובה השיאן הכתוב, שלא ינשאו אלא להגון להן.	רב יהודה אמר שמואל:											◌	קב.
(ויקרא כ"ב) אמור אליהם - לאותן העומדים על הר סיני, לדורותיכם - אלו דורות הבאים, אם נאמר אבות, למה נאמר בנים? ואם נאמר בנים, למה נאמר אבות? מפני שיש באבות מה שאין בבנים, ויש בבנים מה שאין באבות, באבות הוא אומר: (במדבר ל"ו) וכל בת יורשת נחלה, והרבה מצות נצטוו בנים שלא נצטוו אבות, הא מפני שיש באבות שאין בבנים ויש בבנים מה שאין באבות - הוצרך לומר אבות, הוצרך לומר בנים	מותיב רבה:											◌	קב.
באבות הוא אומר: וכל בת יורשת נחלה	קתני מיהת:											◌	קב.
לבר מבנות צלפחד.	הוא מותיב לה, והוא מפרק לה: [רבה]											◌	קב.
באבות הוא אומר וכל בת יורשת נחלה.	אמר מר:											◌	קב.
באבות אין, בבנים לא, מאי משמע?												◌	קב.
אמר קרא: (במדבר ל"ו) זה הדבר, דבר זה לא יהא נוהג אלא בדור זה.	רבא:											◌	קב.
אלא מעתה, (ויקרא י"ז), זה הדבר דשחוטיו חוץ, הכי נמי דלא יהא נוהג אלא בדור זה	רבה זוטי לרב אשי:											◌	קב.
שאני התם, דכתיב: (ויקרא י"ז), לדורותם.												◌	קב.
(במדבר ל') זה הדבר דראשי המשות, הכי נמי דלא יהא נוהג אלא בדור זה א"ל:												◌	קב.
ההוא יליף זה זה מהתם.												◌	קב.
האי נמי ליליף זה זה מהתם												◌	קב.
האי מאי? בשלמא התם איצטרי' לגזרה שוה, הכא למאי איצטריך? לשתוק קרא מיניה ואנא ידענא דלדורות הוא.												◌	קב.

<p>מזמרה- statement קושיא- challenge שאלה- question תירוץ- answer ראיה- proof</p>	<p>♦ חולקים- disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story</p>
מקרא- key:	

Talmud Navigator

מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קב
בבא בתרא-יש נוהלין												
מימרא												
מאי ג"ש?	א											קב:
נאמר כאן זה הדבר ונאמר להלן (ויקרא ט"ז) זה הדבר, מה להלן אהרן ובניו וכל ישראל, אף כאן אהרן ובניו וכל ישראל ומה כאן ראשי המטות, אף להלן ראשי המטות.	!	■										קב:
מה להלן אהרן ובניו וכל ישראל, אף כאן אהרן ובניו וכל ישראל.	אמר מר:	■										קב:
למאי הלכתא?	ג											קב:
לומר, שהפרת נדרים בשלשה הדיוטות.	! רב אחא בר יעקב:											קב:
והא ראשי המטות כתיב ביה	ג											קב:
ביחיד מומחה	! כדאמר רב חסדא אמר רבי יוחנן:	■										קב:
ה"נ ביחיד מומחה.	!											קב:
ומה כאן ראשי המטות, אף להלן ראשי המטות.		■										קב:
למאי הלכתא?	ג											קב:
לומר, שיש שאלה בהקדש.	! רב ששת:											קב:
ולב"ש דאמרי: אין שאלה בהקדש	ג											קב:
הקדש טעות הקדש	ג	■	♦									קב:
אינו הקדש	ג	■	♦									קב:
האי זה וזה מאי עבדי ליה?	ג											קב:
זה הדבר דשחטי חוץ - מיבעי ליה: על השוחט הוא חייב, ואינו חייב על המולק	!											קב:
זה הדבר דראשי המטות - מיבעי ליה: לחכם מתיר ואין בעל מתיר, בעל מפר ואין חכם מפר.	!											קב:
ולבית שמאי דלית להו גזרה שוה, הפרת נדרים בשלשה הדיוטות מנא להו?	ג											קב:
נפקא להו מדתניא:	!											קב:
(ויקרא כ"ג) וידבר משה את מועדי ה' אל בני ישראל - ר' יוסי הגלילי אומר: מועדי ה' נאמרו, שבת בראשית לא נאמרה	! [תניא - רבי יוסי הגלילי]	■										קב:
מועדי ה' נאמרו, הפרת נדרים לא נאמרה.	! בן עזאי:	■										קבא:
ר' יוסי בר נתן גמיר לה להא מתניא ולא ידע ליה לפרושה, אזל בתריה דרב ששת לנהרדעא ולא אשכחיה, אזל בתריה למחזא אשכחיה.	O											קבא:
מאי מועדי ה' נאמרו, שבת בראשית לא נאמרה?	אמר ליה: [רבי יוסי בר נתן]	א										קבא:
מועדי ה' צריכין קידוש בית דין, שבת בראשית אינה צריכה קידוש בית דין סלקא דעתך אמינא: הואיל וכתבי גבי מועדות, תיבעי קידוש בית דין כמועות, קא משמע לן.	אמר ליה: [רב ששת]	!										קבא:
מאי מועדי ה' נאמרו, הפרת נדרים לא נאמרה?	[רבי יוסי בר נתן]	א										קבא:
מועדי ה' צריכין מומחין, הפרת נדרים אינה צריכה מומחין.	[רב ששת]	!										קבא:
והא ראשי המטות כתיב	ג											קבא:
ביחיד מומחה.	! רב חסדא אמר רבי יוחנן:											קבא:
לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכפורים, שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין, שלא לבייש את מי שאין לו.	תנן התם, אמר רבן שמעון בן גמליאל:											קבא:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא בתרא-יש נוהלין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בשלמא יום הכפורים - יום סליחה ומחילה, יום שנתנו בו לוחות אחרונות, אלא חמשה עשר באב מאי היא?								ז				קכא
יום שהותרו שבטים לבא זה בזה.	רב יהודה אמר שמואל:							!				קכא
מאי דרוש?								^				קכא
(במדבר ל"ו) זה הדבר - דבר זה לא יהא נוהג אלא בדור זה.								!				קכא
יום שהותר שבט בנימין לבא בקהל, דכתיב: (שופטים כ"א) ואיש ישראל נשבע במצפה לאמר איש ממנו לא יתן בתו לבנימין לאשה.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:							!				קכא
מאי דרוש?								^				קכא
ממנו - ולא מבנינו.								!				קכא
יום שכלו בו מתי מדבר	רב דימי בר יוסף אמר רב נחמן:							!				קכא
עד שלא כלו מתי מדבר - לא היה דיבור עם משה, שנאמר: (דברים ב') והיה כאשר תמו כל אנשי המלחמה למות מקרב העם, וסמיך ליה: וידבר ה' אלי לאמר - אלי היה הדיבור.	דאמר מר:							!				קכא
יום שביטל בו הושע בן אלה פרדסאות שהושיב ירבעם על הדרכים שלא יעלו ישראל לרגל.	עולא:							!				קכא
יום שנתנו הרוגי ביתר לקבורה	רב מתנה:							!				קכא
אותו היום שנתנו הרוגי ביתר לקבורה - תקנו ביבנה הטוב והמטיב, הטוב - שלא הסריחו, והמטיב - שנתנו לקבורה.	דאמר רב מתנה:							!				קכא
יום שפוסקין בו מלכרות עצים למערכה.	רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו:							!				קכא
כיון שהגיע חמשה עשר באב תשש כחה של חמה, ולא היו כורתין עצים למערכה.	תניא, רבי אליעזר הגדול:							!				קכא
וקרו ליה יום תבר מגל. מכאן ואילך, דמוסיף - יוסיף, שאינו מוסיף - יסיף.	רב מנשה:							!				קכא
מאי יסיף?								^				קכא
תקבריה אמיה.	תני רב יוסף:							!				קכא
שבעה קפלו את כל העולם כולו: מתושלח ראה אדם, שם ראה מתושלח, יעקב ראה את שם, עמרם ראה את יעקב, אחיה השילוני ראה את עמרם, אליהו ראה את אחיה השילוני ועדיין קיים.	תנו רבנן:							!				קכא
ואחיה השילוני ראה את עמרם? והא כתיב: (במדבר כ"ו) ולא נותר מהם איש כי אם כלב בן יפונה ויהושע בן נון								ז				קכא
לא נגזרה גזרה על שבטו של לוי, דכתיב: (במדבר י"ד) במדבר הזה יפלו פגריכם וכל פקודיכם לכל מספרכם מן עשרים שנה ומעלה, מי שפקודיו מן עשרים, יצא שבטו של לוי שפקודיו מן שלשים.	רב המנונא:							!				קכא
ומשאר שבטים לא עייל?								ז				קכא
ויאיר בן מנשה ומכיר בן מנשה נולדו בימי יעקב, ולא מתו עד שנכנסו ישראל לארץ, שנאמר: (יהושע ז') ויכו מהם אנשי העי כשלישים וששה איש	התניא:							ז				קכא
שלישים וששה ממש, דברי ר' יהודה	ותניא: [רבי יהודה]							ז				קכא
וכי נאמר שלשים וששה? והלא לא נאמר אלא כשלישים וששה אלא זה יאיר בן מנשה ששקול כרובה של סנהדרין	אמר לו רבי נחמיה:							ז				קכא
לא נגזרה גזירה לא על פחות מן עשרים ולא על יתר מן שלשים. לא על פחות מן עשרים - דכתיב: מן עשרים שנה ומעלה, ולא על יתר מן שלשים - גמר ומעלה (ויקרא כ"ז), ומעלה מערכין, מה להלן יתר מן שלשים כפחות מן כ', אף כאן יתר מן שלשים כפחות מן עשרים.	אלא אמר רב אחא בר יעקב:							!				קכא
ארץ ישראל לשבטים איפולג, או דלמא לקרקף גברי איפולג?	איבעיא להו:							^				קכא
(במדבר כ"ו) בין רב למעט.	תא שמע:							!				קכב
עתידי ארץ ישראל שתחלק לשלושה עשר שבטים, שבתחלה לא נתחלקה אלא לשנים עשר שבטים ולא נתחלקה אלא בכסף, שנאמר: בין רב למעט.	ועוד תניא:							!				קכב

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	statement-מימרא ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer proof-ראייה ■
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוחלין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כתיב: סרה, וכתיב: (שופטים א') חרס		⚡											קבב:
בתחלה פירותיה כחרס, ולבסוף פירותיה מסריחין	רבי אלעזר:	!											קבב:
בתחלה מסריחין, ולבסוף כחרס.	איכא דאמרי:	!											קבב:
כלב, דכתיב: (שופטים א') ויתנו לכלב את חברון כאשר דבר משה ויורש משם את שלשה בני הענק.		■									◇		קבב:
חברון עיר מקלט הוא:		⚡											קבב:
פרווראה, דכתיב: (יהושע כ"א) ואת שדה העיר ואת חצריה נתנו לכלב בן יפונה באחוזתו.	אביי:	!									◇		קבב:
אחד הבן ואחד הבת בנחלה, אלא שהבן נוטל פי שנים בנכסי האב ואינו נוטל פי שנים בנכסי האם, והבנות נזונות מנכסי האב ואינן נזונות מנכסי האם.											■		קבב:
מאי אחד הבן ואחד הבת לנחלה?											◇	⚡	קבב:
אילימא דירתי כי הדדי											!		קבב:
בן קודם לבת, כל יוצאי יריכו של בן קודמין לבת	הא תנן:										⚡		קבב:
הכי קאמר: אחד הבן ואחד הבת נוטלין בראוי כבמוחזק.	רב נחמן בר יצחק:										!		קבב:
בנות צלפחד נטלו שלשה חלקים בנחלה, חלק אביהן שהיה מיוצאי מצרים, וחלקו עם אחיו בנכסי חפך	הא נמי תנינא:										⚡		קבב:
ועוד, מאי אלא?											⚡		קבב:
הכי קאמר: אחד הבן ואחד הבת נוטלין חלק בבכורה.	אלא אמר רב פפא:										!		קבב:
ושהיה בכור נוטל שני חלקים	הא נמי תנינא:										⚡		קבב:
ועוד, מאי אלא?											⚡		קבב:
הכי קאמר: אחד בן בין הבנים ואחד בת בין הבנות, אם אמר יירש כל נכסי - דבריו קיימין.	אלא אמר רב אשי:										!		קבב:
כמאן?											⚡		קבב:
כר' יוחנן בן ברוקא											!		קבב:
אם אמר על מי שראוי ליורשו - דבריו קיימין, על מי שאינו ראוי ליורשו - אין דבריו קיימין	הא קתני לה לקמן, ר' יוחנן בן ברוקא:										⚡		קבב:
וכי תימא: קא סתם לן כרבי יוחנן בן ברוקא											!		קבב:
סתם ואחר כך מחלוקת היא, וסתם ואחר כך מחלוקת - אין הלכה כסתם											⚡		קבב:
ועוד, מאי אלא?											⚡		קבב:
הכי קאמר: אחד הבן ואחד הבת שוין בנכסי האם ובנכסי האב, אלא שהבן נוטל פי שנים בנכסי האב, ואינו נוטל פי שנים בנכסי האם.	אלא אמר רב אשי:										!	◇	קבב:
(דברים כ"א) לתת לו פי שנים - פי שנים כאחד	ת"ר:										■	◇	קבב:
אתה אומר: פי שנים כאחד, או אינו אלא פי שנים בכל הנכסים?											⚡		קבב:
ודין הוא: חלקו עם אחד וחלקו עם חמשה, מה חלקו עם אחד - פי שנים כאחד, אף חלקו עם חמשה - פי שנים כאחד											!		קבב:
או כלך לדרך זו: חלקו עם אחד וחלקו עם ה', מה חלקו עם אחד - פי שנים בכל הנכסים, אף חלקו עם ה' - פי שנים בכל הנכסים											⚡		קבב:
ת"ל: (דברים כ"א) והיה ביום הנחילו את בניו, התורה ריבתה נחלה אצל אחיו, הא אין עליך לדון כלשון האחרון אלא כלשון הראשון											!	◇	קבב:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

בבא בתרא-יש נוהלין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואומר: (דברי הימים א' ה') ובני ראובן בכור ישראל כי הוא הבכור ובהללו יצועי אביו נתנה בכורתו לבני יוסף בן ישראל ולא להתיחש לבכורה									■	!		◇
ואומר: (דברי הימים א' ה') כי יהודה גבר באחיו ולנגיד ממנו והבכורה ליוסף, נאמרה בכורה ליוסף ונאמרה בכורה לדורות, מה בכורה האמורה ליוסף - פי שנים כאחד, אף בכורה האמורה לדורות - פי שנים כאחד									■	!		◇
ואומר: (בראשית מ"ח) ואני נתתי לך שכם אחד על אחיך אשר לקחתי מיד האמורי בהרבי ובקשתי וכי חברבו ובקשתו לקח? והלא כבר נאמר: (תהלים מ"ד) כי לא בקשתי אבטח וחרבי לא תושיעני									⚡			ק.כג.
אלא, חרבי - זו תפלה, קשתי - זו בקשה.									!			◇
מאי ואומר?									⚡			◇
וכי תימא: האי לכדר' יוהנן בן ברוקא הוא דאתא, ת"ש: ובני ראובן בכור ישראל.									!			◇
וכי תימא: בכורה מבכורתו לא גמרינן, ת"ש: והבכורה ליוסף.									!			◇
וכי תימא: יוסף גופיה ממאי דפי שנים כאחד הוה? תא שמע: ואני נתתי לך שכם אחד על אחיך.									!			◇
אימא: דיקלא בעלמא	רב פפא לאביי:								⚡			ק.כג.
עליך אמר קרא: (בראשית מ"ח) אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי.	א"ל: [אביי]								!			ק.כג.
מה ראה יעקב שנטל בכורה מראובן ונתנה ליוסף?	בעא מיניה ר' חלבו מרבי שמואל בר נחמני:								⚡			◇
מה ראה? ובחללו יצועי אביו כתיב	[רבי שמואל בר נחמני]								!			ק.כג.
אלא מה ראה שנתנה ליוסף?	[ר' חלבו]								⚡			ק.כג.
אמשול לך משל, למה הדבר דומה? לבעל הבית שגדל יתום בתוך ביתו, לימים העשיר אותו ואתו ואמר: אהניהו לבעל הבית מנכסי.	[רבי שמואל בר נחמני]								!			◇
ואי לאו דחטא ראובן, לא מהני ליה ליוסף ולא מדעם	א"ל: [ר' חלבו]								⚡			◇
ראויה היתה בכורה לצאת מרחל, דכתיב: (בראשית ל"ז) אלה תולדות יעקב יוסף, אלא שקדמתה לאה ברחמים, ומתוך צניעות שהיתה בה ברחל החזירה הקב"ה לה.	[ר' חלבו] אלא, ר' יונתן רבך לא כך אמר:								!			◇
מאי קדמתה לאה ברחמים?									^			ק.כג.
דכתיב: (בראשית כ"ט) ועיני לאה רכות									!			◇
מאי רכות?									^			ק.כג.
אילימא רכות ממש									!			ק.כג.
אפשר? בגנות בהמה תמאה לא דבר הכתוב, דכתיב: (בראשית ז') מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהורה, בגנות צדיקים דבר הכתוב?									⚡			ק.כג.
שמתנתיה ארוכות.	אלא א"ר אלעזר:								!			◇
לעולם רכות ממש, ולא גנאי הוא לה אלא שבה הוא לה, שהיתה שומעת על פרשת דרכים בני אדם שהיו אומרים: שני בנים יש לה לרבקה, שתי בנות יש לו ללבן, גדולה לגדול וקטנה לקטן, והיתה יושבת על פרשת דרכים ומשאלת: גדול מה מעשיו? איש רע הוא מלסטם בריות, קטן מה מעשיו? (בראשית כ"ה) איש תם יושב אוהלים, והיתה בוכה עד שנשרו ריסי עיניה. והיינו דכתיב: (בראשית כ"ט) וירא ה' כי שנואה לאה	רב:								!			◇
מאי שנואה?									^			ק.כג.
אילימא שנואה ממש									!			ק.כג.
אפשר? בגנות בהמה תמאה לא דבר הכתוב, בגנות צדיקים דבר הכתוב?									⚡			ק.כג.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer proof-ראיה
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואי דלא אתי לידי אבוהון												קבג:
ראוי הוא, ואין הבכור נוטל בראוי כבמוחזק												קבג:
הכא במכירי כהונה עסקינן, ודאשתחית בחיי דאבוהון וקסבר: מתנות שלא הורמו כמי שהורמו דמו.												קבג:
מוקדשין												קבג:
לאו דידיה נינהו												קבג:
בקדשים קלים, ואליבא דרבי יוסי הגלילי												קבג:
ממון בעלים הוא:	דאמר: [רבי יוסי הגלילי]											קבג:
(ויקרא ה') ומעלה מעל בה' - לרבות קדשים קלים שהן ממון בעלים, דברי רבי יוסי הגלילי.	דתניא: [רבי יוסי הגלילי]											קבג:
הניח להן אביהן פרה מוחכרת ומושכרת ביד אחרים, או שהיתה רועה באפר, וילדה - בכור נוטל בה פי שנים.												קבג:
השתא מוחכרת ומושכרת, דלאו ברשותא דמרה דידהו קיימא - אמרת: רועה באפר מיבעיא?												קבג:
הא קא משמע לן, דמוחכרת ומושכרת דומיא דרועה באפר, מה רועה באפר - שבחא דממילא קא אתי ולא קא חסרי בה מזונא, אף מוחכרת ומושכרת - שבחא דממילא קא אתי, דלא חסרי בה מזוני.												קבג:
מני?												קבד:
ר' היא												קבד:
אין בכור נוטל פי שנים בשבח ששכחו נכסים לאחר מיתת אביהן	דתניא: [רבנן]											קבד:
אומר אני: בכור נוטל פי שנים בשבח ששכחו נכסים לאחר מיתת אביהן, אבל לא בשבח שהשביחו יתומים לאחר מיתת אביהן.	רבי:											קבד:
ירשו שטר חוב - בכור נוטל פי שנים, יצא עליהן שטר חוב - בכור נותן פי שנים, ואם אמר: איני נותן ואיני נוטל - רשאי.												קבד:
מאי טעמייהו דרבנן?												קבד:
אמר קרא: (דברים כ"א) לתת לו פי שנים, מתנה קרייהו רחמנא, מה מתנה עד דמטיא לידיה, אף חלק בכורה עד דמטיא לידיה.	[רבנן]											קבד:
ורבי אומר, אמר קרא: פי שנים, מקיש חלק בכורה לחלק פשוט, מה חלק פשוט אע"ג דלא מטא לידיה, אף חלק בכורה אע"ג דלא מטא לידיה.	[רבי]											קבד:
ורבנן נמי הכתיב: פי שנים												קבד:
ההוא, למיתבא ליה אחד מצרא.	[רבנן]											קבד:
ורבי נמי הכתיב: לתת לן												קבד:
ההוא, שאם אמר: איני נוטל ואיני נותן - רשאי.	[רבי]											קבד:
דיקלא ואלים, ארעא ואסיק שירטון - דכ"ע לא פליגי דשקיל, כי פליגי - בחפורה והוה שובלי, שלופפי והוה תמרי	רב פפא:											קבד:
שבחא דממילא	דמ"ס: [רבי]											קבד:
אישתני.	ומר סבר [רבנן]											קבד:
עשה כדברי רבי - עשה, כדברי חכמים - עשה	רבה בר חנא אמר ר' חייא:											קבד:
מספקא ליה: אי הלכה כרבי מחבירו ולא מחבירי, או הלכה כרבי מחבירו ואפילו מחבירי.												קבד:
אסור לעשות כדברי רבי	רב נחמן אמר רב:											קבד:

statement-מימרא ■
 challenge-קושיא ?
 question-שאלה ^
 answer-תירוץ !
 proof-ראיה ■

disputants-חולקים ◆
 central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה
 insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-
 story-מעשה O

מקרא-key:

בבא בתרא-יש נוחלין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הלכה כרבי מחבירו ולא מחביריו	קא סבר: [רב]											קכד:
מותר לעשות כדברי רבי	ורב נחמן דידיה אמר:											קכד:
הלכה כרבי מחבירו ואפילו מחביריו.	קא סבר: [רב נחמן]											קכד:
הלכתא כרבי, ואם עשה - עשוי	רבא:											קכד:
מטין איתמר.	קא סבר: [רבא]											קכד:
(דברים כ"א) בכל אשר ימצא לו - פרט לשבח שהשביחו יורשין לאחר מיתת אביהן, אבל שבח ששבו נכסים לאחר מיתת אביהן שקיל	תני רב נחמן בשאר ספרי דבי רב:											קכד:
ומני?												קכד:
רבי היא.												קכד:
בכל אשר ימצא לו - פרט לשבח ששבו נכסים לאחר מיתת אביהן, וכל שכן שבח שהשביחו יורשין לאחר מיתת אביהן דלא שקיל	תני רמי בר חמא בשאר ספרי דבי רב:											קכד:
ומני?												קכד:
רבנן היא.												קכד:
אין בכור נוטל פי שנים במלוה.	רב יהודה אמר שמואל:											קכד:
למאן?												קכד:
אילימא לרבנן												קכד:
השתא שבהא דאיתיה ברשותיה - אמרי רבנן: לא שקיל, מלוה מבעיא?												קכד:
אלא לרבי.												קכד:
ירשו שטר חוב - בכור נוטל פי שנים בין במלוה בין ברבית	ואלא הא דתניא:											קכד:
מני? לא רבי ולא רבנן												קכד:
לעולם לרבנן, ואצטריך, סלקא דעתך אמינא: מלוה כיון דנקיט שטרא כמאן דגביא דמיא, קא משמע לן.												קכד:
בכור נוטל פי שנים במלוה אבל לא ברבית.	שלחו מתם:											קכד:
למאן?												קכד:
אילימא לרבנן												קכד:
השתא שבהא דאיתיה ברשותיה - אמרי רבנן דלא שקיל, מלוה מבעיא?												קכד:
אלא לרבי.												קכד:
ולרבי, ברבית לא?												קכד:
בכור נוטל פי שנים בין במלוה בין ברבית	והתניא, רבי:											קכד:
לעולם רבנן היא, ומלוה כמאן דגביא דמיא.												קכד:
בכור נוטל פי שנים במלוה אבל לא ברבית.	רב אחא בר רב לרבינא, איקלע אמימר לאתרין ודריש:											קכד:

♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	■ מימרא-statement ♪ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	---

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
נהרדעי לטעמייהו	א"ל: [רבינא]											◇	קכד:
גבו קרקע - אין לו, גבו מעות - יש לו	דאמר רב נחמן:	♦	■									◇	קכד:
גבו מעות - אין לו, גבו קרקע - יש לו.	רבה:	♦	■									◇	קכד:
לדידך קשיא, לרב נחמן קשיא	אביי לרבה:		⚡									◇	קכד:
לדידך קשיא, מאי שנא מעות דלא? דלאו הני מעות שבק אבוהון, קרקע נמי לאו הא קרקע שבק אבוהון			⚡									◇	קכד:
מסתבר טעמא דבני מערבא, דאי קדים סתא וחבא - זבינה זבינ?	ועוד, הא אמר מר: [רבה]		⚡									◇	קכה:
לרב נחמן קשיא, מאי שנא קרקע דלא? דלאו הא קרקע שבק אבוהון, מעות נמי לאו הני מעות שבק אבוהון			⚡									◇	קכה:
יתומים שגבו קרקע בחובת אביהן - בעל חוב חוזר וגובה מהן	ועוד, הא אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה:		⚡									◇	קכה:
לא לדידי קשיא ולא לרב נחמן קשיא, טעמא דבני מערבא קאמרינן, ולן לא סבירא לן.	אמר ליה: [רבה]		!									◇	קכה:
מאי סבתא?			^										קכה:
דההוא דאמר להו: נכסי לסבתא ובתרה לירתאי, הויא ליה ברתא דהוה נסיבא, שכיבא בחיי בעלה ובחיי סבתא, בתר דשכיבא סבתא אתא בעל קא תבע			!									◇	קכה:
לירתי - ואפיל לירתי ירתי	רב הונא:	■	!	♦								◇	קכה:
לירתי - ולא לירתי ירתי.	רב ענן:	■	!	♦								◇	קכה:
הלכתא כוותיה דרב ענן ולא מטעמיה, הלכת' כוותיה דרב ענן - דבעל לא ירית, ולא מטעמיה - דאילו רב ענן סבר: אע"ג דהוה לי' ברא לברתיה לא ירית, ולא היא, דאילו הוה ליה ברא לברתיה ודאי ירית, ובעל היינו טעמא דלא ירית, משום דהוה ליה ראוי, ואין הבעל נוטל בראוי כבמוחזק.	שלחו מתם:		■									◇	קכה:
בעל נוטל בראוי כבמוחזק	מכלל דרב הונא סבר:		⚡									◇	קכה:
דבר זה נפתח בגדולים ונסתיים בקטנים: כל האומר אחריו, כאומר מעשיו דמי.	רבי אלעזר:		!									◇	קכה:
מסתברא טעמא דבני מערבא, דאי קדים סתא וחבא - זבינה זבינ?	רבה:		■									◇	קכה:
הלכתא: אין הבעל נוטל בראוי כבמוחזק, ואין הבכור נוטל בראוי כבמוחזק, ואין הבכור נוטל פי שנים במלוה - בין שגבו קרקע בין שגבו מעות, ומלוה שעמו - פלגי.	רב פפא:		■									◇	קכה: